

פרשת תרומה תשע"ז

1. שמוט פרק כה

יח וְעַשֵּׂת שְׁנִים כֶּרֶבִים זָהָב מְקַשֵּׁה פָּעַשָּׂה אֲתֶם מִשְׁנֵי קְצُוזֹת הַכְּפֹרֶת: יְטַזֵּעַשָּׂה כָּרוֹב אֶחָד מִקְצָה מִזָּה
וְכָרוֹב אֶחָד מִקְצָה מִזָּה מִן־הַכְּפֹרֶת פָּעַשׂ אֶת־הַכֶּרֶבִים עַל־שְׁנֵי קְצֹוֹתָיו: כְּ וְהִנֵּוּ הַכֶּרֶבִים פָּרְשֵׁי כְּנָפִים
לְמַעַלָּה סְכִים בְּכְנָפִים עַל־הַכְּפֹרֶת וּפְנֵיהם אֲישׁ אֶל־אֶחָיו אֶל־הַכְּפֹרֶת יְהִי פָּנֵי הַכֶּרֶבִים:

18. And you shall make two golden cherubim; you shall make them of hammered work, from the two ends of the ark cover. **19.** And make one cherub from the one end and the other cherub from the other end; from the ark cover you shall make the cherubim on its two ends. **20.** The cherubim shall have their wings spread upwards, shielding the ark cover with their wings, with their faces toward one another; [turned] toward the ark cover shall be the faces of the cherubim.

2. רבינו בחיי שמוט פרשת תרומה פרק כה פסוק ייח

(יה) ועשית שניים כרובים זהב. עד הפשט הכהובים במקדש ובמשכן מופת ועדות למציאות מלאכים, שכשם שנצטוינו באמנות מציאות הש"ת והוא עקר הראשון מעקריה התורה, וכענין שכחוב: (לעיל ב, ב) "אנכי ה' אלהיך", כן נצטוינו שנאמין למציאות המלאכים והוא העקר השני, לפי שהמלאכים הם המשפיעים כח השכל ומשימים הדבר בפי הנביאים במציאות הש"ת, שלא מלאן אין נבואה, ואם אין נבואה אין תורה, ומפני זה צוה הכתוב מעשה הכהובים להורות על מציאות המלאכים, ומה שהיו שניים ולא אחד כדי שלא תהשוו שהוא צורת האל הנعبد. ואם תאמר יש לך להסתפק בשתי רשות, אין זאת שחררי היו פורשים כנפים למעלה מקבלים שפע כח הבא להם מלמעלה, וזה דעת הרמב"ם ז"ל בעניין הכהובים עם קצת לשונו.

3. ליקוטי מווהר"ן תורה רכה

... וזה בחיי (שמוט כה) והיו הכהובים פורשי כנפים על הכפורת, כפורתא דלי'בא (זוהר פנה"ס ד' רלד ע"א) נמצא שע"י הריאה נתקיים הלחלוחית שלא יתייש ע"י הלב, ועי"ז קיום השכל שהוא בחיי נר דולק ע"י הלחלוחית כנ"ל, וע"י השכל עי"ז נעשה הבטחון כנ"ל, נמצא שליליות הבטחון הוא ע"י שליליות הריאה כנ"ל:

R. Nahman b. R. Simha of Breslov was born in 1772 in Mezibov in the Ukraine, and was the Besht's great-grandson. As a child his talents were recognized, especially his piety. In 1798 he spent a few months in the Holy Land. He relocated to Breslov, where he paved new paths in Hassidism, including prayer, solitude, simple faith, importance of joy, and denouncing giving up hope. He contacted tuberculosis, and requested to be buried in Uman, where thousands of Jewish martyrs had been buried in the previous generation. He died in Uman in 1810 at the age of 38.

4. נחלי דבש (רבי נחמן מברסלב זצוקל)

אותא בתיקו"ז (מיקון ג' כ): 'אלמלא כנפי ריאה דמנשי עלי ליבא הויליבא אוקיד כל נופה, שאם הריאה לא היתה מנשבת בכנפייה על הלב היה הלב שורף ומכביר את כל הגוף מרוב חמיותו. והענין הוא כי יש בכל adam שני מיני תבערות מדורות אש, לטוב ולהיפך, ושניהם אינם טובים, כי לפעמים לב האיש היישראלי כווער מאד להש"ת כייך יקוד אש, אבל הוא יותר מדאי, ואע"פ שבוער להש"ת, מכל מקום איינו טוב כי צריך לעבד את הש"ת במידה ובגבוי לפיו מדרינגו ויכולה, ואם יעשה למעלה ממדרינגו ויתר מוכלהו לא יוכל לעמוד בויה ויכול ליפול לגמרי מעכודת ד', וכן יש ח"ז להיפך, שלפעמים כווער האדם אל תאונות עווה".

וע"י התורה ניצול משני מני אש הו, כי התורה הקדושה היא בחינת הריאה המנסחת על הלב לקרוא חמיותו, כי הריאה מרמות ל תורה, כי ריאה דא מיא' (ואיל פמק דר' ריא ע"ג) ומיא דא תורה (נ"ק י), דהינו שע"י עסוק התורה האדם ניצול גם מהתלהבות דקדושה שהוא יותר מדי, וגם מהתלהבות האש הרע של תאות עזה. זה מרומו נפקוד והוא הכרובים פורשי כנפיים, שם כנפי הריאה היינו תורה שמנשבת על הכפורת, ופרש זהה על כפורתא דלייבא דהינו על תבערת הלב, כי כלל התורה לא היה האדם מתקיים כלל ח"ז כי היה נשוף ומתבטל מריבוי התבערה שיש בו לטוב יותר מדי או לרע ח"ז כנ"ל.

